

Czwartek, 6 lutego 2014 r.

P7_TA(2014)0105

Położenie kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lutego 2014 r. w sprawie komunikatu Komisji pt. „Położenie kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych” (2014/2511(RSP))

(2017/C 093/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Położenie kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych” (COM(2013)0833),
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn pt. „Okaleczanie żeńskich narządów płciowych w Unii Europejskiej i Chorwacji”,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 67/146 w sprawie zwiększenia globalnych wysiłków na rzecz zaprzestania praktyki okaleczania żeńskich narządów płciowych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie położenia kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie priorytetów oraz zarysu ram nowej polityki UE w dziedzinie walki z przemocą wobec kobiet ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie walki z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych praktykowanym w UE ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2008 r. zatytułowaną „W kierunku strategii UE na rzecz praw dziecka” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającą normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującą decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW ⁽⁵⁾,
- uwzględniając strategię Komisji na rzecz równouprawnienia kobiet i mężczyzn na lata 2010-2015, która została przedstawiona w dniu 21 września 2010 r.,
- uwzględniając program sztokholmski pt. „Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli” ⁽⁶⁾,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy z dnia 12 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencja stambulska),
- uwzględniając art. 6 i 7 traktatu UE w sprawie poszanowania praw człowieka (zasad ogólnych) oraz art. 12 i 13 traktatu WE (niedyskryminowanie),
- uwzględniając zalecenie ogólne Komitetu ONZ ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet nr 14 z 1990 r. w sprawie obrzezania kobiet,
- uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 87.

⁽²⁾ Dz.U. C 296 E z 2.10.2012, s. 26.

⁽³⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 52.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 24.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

Czwartek, 6 lutego 2014 r.

- A. mając na uwadze, że Parlament zdefiniował przemoc wobec kobiet w swojej rezolucji z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie priorytetów oraz zarysu ram nowej polityki UE w dziedzinie walki z przemocą wobec kobiet jako „każdy akt przemocy uwarunkowanej płciowo, który prowadzi lub może prowadzić do powstania szkody fizycznej, seksualnej czy psychologicznej lub do cierpienia kobiet, a także groźby dokonania takich czynów, wywieranie przymusu lub arbitralne pozbawianie wolności, zarówno w życiu publicznym, jak i prywatnym”⁽¹⁾,
- B. mając na uwadze, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych jest formą przemocy wobec kobiet i dziewcząt, która stanowi naruszenie ich podstawowych praw i jest sprzeczna z zasadami określonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a także mając na uwadze absolutną konieczność włączenia walki z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych w nurt ogólnego i spójnego podejścia do zwalczania przemocy wobec kobiet;
- C. mając na uwadze, że w 2008 r. Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) zdefiniowała okaleczanie żeńskich narządów płciowych jako wszelkie praktyki związane z częściowym lub całkowitym usunięciem zewnętrznych organów płciowych kobiet z przyczyn pozamedycznych, w tym obrzezanie sunnickie i klitoridektomia (częściowe lub całkowite usunięcie łechtaczki wraz z napletkiem), częściowe lub całkowite wycięcie łechtaczki i warg sromowych większych oraz najbardziej drastyczna forma okaleczania żeńskich narządów płciowych – infibulacja (zwężenie wejścia do pochwy poprzez założenie trwałego szwu);
- D. mając na uwadze, że według szacunków WHO ok. 140 mln dzieci, dziewcząt i kobiet na świecie padło ofiarą tej okrutnej formy przemocy na tle płciowym; mając na uwadze, że zdaniem WHO w większości przypadków do okaleczenia żeńskich narządów płciowych dochodzi u dziewczynek w okresie od niemowlęctwa do 15 roku życia; mając na uwadze, że ten okrutny zwyczaj odnotowano w 28 krajach Afryki, w Jemenie, północnym Iraku i w Indonezji;
- E. mając na uwadze, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych jest brutalnym zwyczajem, który nie występuje jedynie w państwach trzecich, lecz dotyczy także kobiet i dziewcząt żyjących w UE, u których dochodzi do okaleczenia na terytorium UE lub w kraju pochodzenia, przed przyjazdem do Unii lub w czasie podróży poza jej granice⁽²⁾; mając na uwadze, że zdaniem Wysokiego Komisarza Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców każdego roku ok. 20 000, w tym 9 000 prawdopodobnie już okaleczonych⁽³⁾, kobiet i dziewcząt, z krajów praktykujących okaleczanie żeńskich narządów płciowych poszukuje azylu w UE, i szacuje się, że liczba kobiet poddanych okaleczeniu lub nim zagrożonych sięga w Europie 500 000⁽⁴⁾, a przypadki ścigania tego przestępstwa są wciąż rzadkością;
- F. mając na uwadze, że do okaleczania żeńskich narządów płciowych dochodzi często w złych warunkach i bez zachowania czystości oraz bez znieczulenia czy wiedzy medycznej, a także że pociąga ono za sobą wiele bardzo poważnych i częstokroć trwałych skutków dla zdrowia, zarówno psychicznego, jak i fizycznego, kobiet i dziewcząt lub prowadzi do ich śmierci, oraz że okaleczanie jest szkodliwe dla zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego kobiet i dziewcząt;
- G. mając na uwadze, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych wyraźnie przeczy fundamentalnej europejskiej wartości, jaką jest równość kobiet i mężczyzn, i utrzymuje tradycyjne wartości, zgodnie z którymi kobiety są postrzegane jako przedmiot i własność mężczyzn; mając na uwadze, że nie można w żadnym wypadku wykorzystywać kulturalnych i tradycyjnych wartości dla usprawiedliwienia okaleczania żeńskich narządów płciowych dzieci, młodych dziewcząt i kobiet;
- H. mając na uwadze, że ochrona praw dziecka jest głęboko zakorzeniona w wielu państwach członkowskich i ugruntowana w wielu europejskich i międzynarodowych umowach i aktach prawnych, oraz mając na uwadze, że żadnej przemocy wobec kobiet w ogóle, w tym wobec młodych dziewcząt, nie można usprawiedliwiać przestrzeganiem tradycji kulturowych lub różnych form obrzędów inicjacyjnych;
- I. mając na uwadze, że zapobieganie okaleczaniu żeńskich narządów płciowych jest obowiązkiem każdego państwa członkowskiego na mocy zalecenia ogólnego Komitetu ONZ ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet nr 14 w sprawie obrzezania kobiet i dyrektywy 2012/29/UE ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw, które uznają okaleczanie żeńskich narządów płciowych za formę przemocy na tle płciowym, w odniesieniu do której, między innymi, należy ustanowić minimalne normy ochrony;

⁽¹⁾ Artykuł 1 Deklaracji ONZ o eliminacji przemocy wobec kobiet, przyjętej dnia 20 grudnia 1993 r. (A/RES/48/104); pkt 113 pekińskiej platformy działania przyjętej przez ONZ w 1995 r.

⁽²⁾ Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE), Okaleczanie żeńskich narządów płciowych w Unii Europejskiej i Chorwacji, 2013.

⁽³⁾ Wkład Wysokiego Komisarza Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców (UNHCR) w konsultacje Komisji Europejskiej w sprawie okaleczania żeńskich narządów płciowych praktykowanego w UE, 2013.

⁽⁴⁾ Waris, D. i Milborn, C., „Przełamać tabu” (Desert Children), Virago, Wielka Brytania, 2005).

Czwartek, 6 lutego 2014 r.

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „Położenie kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych”, w którym Komisja zobowiązuje się do wykorzystania środków UE na rzecz zapobiegania okaleczaniu żeńskich narządów płciowych i lepszemu wsparciu ofiar, w tym ochrony zagrożonych kobiet w ramach przepisów UE dotyczących azylu, oraz do umocnienia we współpracy z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ) międzynarodowego dialogu i zachęcenia do badań w celu jasnego zidentyfikowania zagrożonych kobiet i dziewcząt;
2. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do ułatwienia wymiany doświadczeń i dobrych praktyk w kwestii okaleczania żeńskich narządów płciowych między państwami członkowskimi, organizacjami pozarządowymi i ekspertami, oraz podkreśla potrzebę dalszego ścisłego angażowania społeczeństwa obywatelskiego, w tym w państwach trzecich, nie tylko w kampanie informacyjne, lecz również w opracowywanie materiałów edukacyjnych i szkoleń;
3. zaznacza, że instytucje międzynarodowe, europejskie i krajowe państw członkowskich odgrywają kluczową rolę w zapobieganiu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych, ochronie kobiet i dziewcząt oraz identyfikowaniu ofiar, a także w podejmowaniu działań w celu zakazania przemocy na tle płciowym, w tym okaleczania żeńskich narządów płciowych, oraz z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do dalszego działania na rzecz wspierania zaniechania okaleczania żeńskich narządów płciowych w krajach, w których jest ono praktykowane;
4. ponawia swój apel do Komisji, aby niezwłocznie złożyła wniosek dotyczący aktu ustawodawczego UE służącego ustanowieniu środków zapobiegających wszelkim formom przemocy wobec kobiet (w tym okaleczaniu żeńskich narządów płciowych) oraz aby przedstawiła, zgodnie z programem sztokholmskim, kompleksową strategię w tej sprawie, obejmującą dalsze plany wspólnego działania, aby położyć kres okaleczaniu żeńskich narządów płciowych w UE;
5. podkreśla konieczność zajęcia przez Komisję i ESDZ zdecydowanego stanowiska wobec państw trzecich, które nie potępiają okaleczania żeńskich narządów płciowych;
6. apeluje do Komisji o stosowanie ujednoczonego podejścia do gromadzenia danych dotyczących okaleczania żeńskich narządów płciowych i apeluje do Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn, aby włączył demografów i statystyków w opracowanie wspólnej metodologii i aby sporządzili oni wskaźniki zgodnie z komunikatem, tak aby zagwarantować wykonalność analizy porównawczej poszczególnych państw członkowskich;
7. ponawia apel do państw członkowskich, by wykorzystały istniejące mechanizmy, w szczególności dyrektywę 2012/29/UE, w tym szkolenia dla osób zawodowo zajmujących się tymi zadaniami, do ochrony kobiet i dziewcząt oraz do ścigania, sądenia i karanie rezydentów, który popełnią przestępstwo okaleczania żeńskich narządów płciowych, nawet jeżeli przestępstwa dokonano poza granicami danego państwa członkowskiego, a także wzywa tym samym do włączenia zasady ekstraterytorialności do przepisów prawa karnego we wszystkich państwach członkowskich, tak aby przestępstwo to podlegało karze w takim samym zakresie we wszystkich 28 państwach członkowskich;
8. apeluje do UE i tych państw członkowskich, które nie ratyfikowały jeszcze konwencji stambulskiej Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet, aby niezwłocznie do niej przystąpiły, tak aby zobowiązanie UE spełniało międzynarodowe normy wspierania holistycznego i zintegrowanego podejścia do przemocy wobec kobiet i okaleczania żeńskich narządów płciowych;
9. wzywa Komisję do ustanowienia roku 2016 europejskim rokiem położenia kresu przemocy wobec kobiet i dziewcząt;
10. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Radzie Europy, sekretarzowi generalnemu ONZ oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.